

CASEY KELLEHER

NIKDY NEPOVÍM

NIKDY NEPOVÍM

PRAHA 2023

Přeložila:
JANA PACNEROVÁ

Casey Kelleher: Nikdy nepovím
Vydání první
Copyright © Casey Kelleher, 2021

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2023 jako svou 2612. publikaci
Přeloženo z anglického originálu I'll Never Tell, vydaného nakladatelstvím
Bookouture v roce 2021
Český překlad © 2023 Jana Pacnerová
Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová
Korektorka Daniela Čermáková
Přebal a vazba © 2023 Emil Křížka
Sazba a grafická úprava Ricardo
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-2111-0

BARONET
Praha 2023

CASEY KELLEHER

**NIKDY
NEPOVÍM**

*Věnováno Marlene,
za to, že mi pomohla překonat jeden z nejtěžších roků
a přitom inspirovala tolik jiných lidí.*

TEĎ

Otočila se a z místa přejela pohledem celou ulici.

Neměla tu co dělat. Věděla to. Ale prostě si nemohla pomoci.

Zvědavost ji konečně překonala a s přitažlivostí tohoto místa bylo zrovna dneska příliš těžké bojovat. Protože už s ní bojovala. Usilovně. Každíčkový den svého života.

I když věděla, co by s ní mohl návrat udělat. I když věděla, jak za to možná zaplatí. Ale než si uvědomila, co dělá, už se přemluvila, ospravedlnila si před sebou všechny důvody, proč by sem *měla* přijít. Namluvila si, že jí možná pomůže, když to tu znovu uvidí.

Tenhle dům. Že jí to možná po tak dlouhé době umožní nějak to uzavřít. Uzavřít. Co chce komu namluvit? V duchu se zasmála. Nic z toho se nikdy neuzavře, ne doopravdy. Zničilo jí to život. Podrazilo jí to nohy. A něco z toho si zavinila sama.

Přesto – čemu uškodí vrátit se sem, jen jedinkrát? – usoudila předtím.

Jenže teď, když už tady byla, si nebyla tak jistá. Zachvěla se a přitáhla si bundu až k bradě, aby se ubránila chladu, jak den zvolna přecházel do noci.

Stmívalo se a tomu byla ráda. Protože jinak by sem nepřicházela tak statečně. Nechtěla by riskovat, že ji někdo uvidí.

Jenomže kdo by ji poznal? Koneckonců uplynulo dvacet let. Na den dvacet let, říkala si, zahleděná do blikajícího světla nad sebou, kde se rozsvěcely poliční lampy. Bylo jí příjemné, že se může ukrývat ve stínu, když teď přirozené světlo začínalo mizet.

A to byla opravdu hloupost. Nedokázat se zbavit pocitu viny, jež v sobě měla. Pocitu viny z toho, že se sem vrací. Jako by udělala něco opravdu špatného. Něco moc zakázaného. Náhodný kolemjdoucí by nic takového nepozoroval. Viděl by jen někoho, kdo jde ulicí. Jen ženu na nenucené večerní procházce. Jenže na tom, že tu je, nic nenuceného není, připomněla si. Vrátila se sem z nějakého důvodu. Za určitým cílem.

Přejela pohledem řadu domů lemujících ulici, pátrala po něčem známém. Nevěděla, co přesně hledá, aby získala nějaké jasno. Protože když už tu byla, pochopila, že klidu nedosáhne. Nic se neuzavře.

Ucítila, jak se jí zrychluje tep. Pak svírání na hrudi. Když už, pak příchod sem působil úplně opačně a znovu ji rozrušil. Přinesl zpět vzpomínky, jež se celý život snažila pohřbít.

Přesto automaticky pokračovala v chůzi, kladla nohu před nohu a nutila se nezastavovat. Celou dobu se silou vůle snažila rozpomenout na něco známého. Na cokoli. Úhledné řady pěkných předzahrádek, které měla před očima, kvetly naplno. Ke každému domu se klikatily úzké příjezdové cesty.

Nahlédla do každého okna, které mījela. Jen letmý pohled v naději, že za záclonami zachytí známku života. Zpozoruje známou tvář. Ale patrně už tu nebyl nikdo, koho tenkrát znala. Nikdo, kdo by ji teď po-

znal. A v leckterém ohledu věděla, že i tohle pomůže. Protože svět se pohnul dál. Díkybohu. Lidé se pohnuli dál. Konečně. Dokonce i jí se podařilo pohnout se dál. Nakonec. Ačkoliv to nebylo snadné.

Ocitla se u předposledního domu v ulici a zkameněla. Pohled na něj ji málem srazil na kolena. Pocit tak nečekaný, tolikrát znásobený, až to působilo jako rána pěstí. Vnímala všechno se zatajeným dechem. Očekávala neudržovanou, přerostlou zahradu, trávu trčící o půl metru výš než před ostatními domy v ulici, nepěstěnou, nemilovanou. Rozbitou zrezivělou pračku vedle domovních dveří; kulatá stříbrná dvířka vyvrácená z pantů a za nimi otevřený buben s nahromaděnou vodou.

Přiměla se k pomalému, hlubokému nádechu, aby si zklidnila rychle bušící srdce. Ruce zaťaté v pěsti se jí zpotily, jak visely volně podél boků. A zčistajasna to zase přišlo.

Zírala na dřevěné okenní rámy s oprýskaným nátěrem, jenž odpadával v kusech. A pamatovala si, jak snadno pronikal tenkými skleněnými tabulkami chlad. Jak se jí někdy vlasy houपालy v průvanu, který fičel domem. Jak ji někdy bolelo za krkem od toho, jak strnule seděla, promrzlá chladem. Venku bylo často tepleji než v domě, kde se nalézala.

Zamžikala a letmá vzpomínka pominula. Změna nastala, když jí došlo, že se znovu ocitla v téhle chvíli. V současnosti.

Omšelý, unavený dům už před ní nestál. Oprýskaná omítka zmizela, byla tu bílá s drobnými skvrnkami. Dřevěná okna nahradila moderní, antracitově šedá. Zahrada úhledná a upravená, pečlivě ošetřované květinové záhony v květu a plné barev. Dům působil útulně a přívětivě. A byla si vědoma, že by jí to mě-

lo uklidňovat. Že by jí to mělo přinášet pocit úlevy. Přesto jí v žaludku dál vířil smutek.

Pak zatajila dech, protože v patře se rozsvítilo. A ona sledovala, jak místností, která kdysi bývala hlavní ložnicí, prochází lidská silueta. Než světlo znovu zhaslo a uvrhlo dům zpátky do tmy.

O několik trýznivě dlouhých minut později nastal pohyb v přízemí. Místnost přejel stín. Rozsvítilo se další světlo.

Tehdy si vzpomněla na *ni*. Představila si ji tam uvnitř, úplně samotnou, jak se ještě pořád po tolika letech škvíří, a napadlo ji, jestli si na ni někdy také vzpomene? Potom co ji odvrhla.

Potom co ji od sebe odřízla.

Lhářko. Lhářko. Lhářko.

To obvinění bylo ještě i teď čerstvé a palčivé. Jako zubatý nůž v jejím zlomeném srdci. Ucítla na obličejí něco mokrého a uvědomila si, že pláče – nevšimla si slz, dokud nezačaly kanout. Pěsti měla podél boků pevně zaťaté. A uvnitř to cítila. Rostl v ní hněv, divoký a zuřivý. Kvůli všemu, čím si prošla, a všemu, co jí udělali.

Vůbec sem neměla chodit.

2

TEĎ

Alessia se prudce probudila zvukem tříštěného skla, jehož střepy pršely na ni i na pohovku, kde ležela. Drobné úlomky ji pálily v obličeji, zatínaly se do pokožky a uvízly ve vlasech. Už zpozornělá, s vědomím náhlého nebezpečí, jež se tyčilo ve vzduchu všude kolem ní, se posadila a protřela si oči, aby pořádně viděla.

Její první myšlenka patřila Jacobovi, jehož náhlá erupce zvuku probudila stejně jako ji. Jeho zpanikařený křik doléhal z patra dolů do obývacího pokoje. Musela usnout, docházelo jí, jak se jí vybavoval pocit, že chce jen na pár minut zavřít oči. Užít si klid a mír podvečera poté, co s ní Jacob tak zuřivě bojoval, než se konečně vyčerpal a podlehl spánku. Teď však byli oba násilím probuzeni.

Musí jít k Jacobovi, ale nejdřív musí přijít na to, co se vlastně stalo. Jak to, že okno obývacího pokoje za jejími zády jen tak explodovalo? Určitě šlo o nějakou nehodu. Jistě existuje rozumné vysvětlení.

Dezorientace se proměnila v paniku, když vstávala a opatrně našlapovala mezi střepy rozbitého skla, když hledala na podlaze nějaká vodítka. Ačkoliv už ji napl-

nil pocit děsu. Děsu, který se v ní hromadil celé týdny. Bez ohledu na to, jak usilovně se snažila ho potlačovat, zůstával. Číhal. Poznala – ještě než dospěla zrakem na konec třpytivé cestičky skleněných střepů, které zářily z koberce jako loužička diamantů, ještě než konečně dorazila pohledem k cihle, jež se jaksi zaklínila pod skříňku s televizí – že okno někdo rozbil záměrně.

Zatajil se jí dech a vnímala tu ironii, že je cihla úhledně zabalená do hnědého zmuchlaného papíru a ovázaná roztřepeným kusem provázku, jako by jí někdo právě poslal osobní dárek.

Otočila se zpátky k oknu a zadívala se na drobné, zubaté úlomky skla, jež ještě zůstaly v rámu. Visely nejistě ve vzduchu jako rampouchy, jako by se i ony mohly každou chvíli zřítit na zem. Na pažích jí naskočila husí kůže, jak ucítila závan chladného nočního vzduchu, vnikajícího do místnosti. Nebyl to však náhlý pokles teploty, co ji vyvedlo z míry. Byl to strach, který se jí rychle šířil v břiše. Nepřekonatelný pocit bezprostřední hrozby všude kolem.

Proč by jí někdo naschvál hodil do okna cihlu? Aby jí vyděsil, nebo co hůř, aby jí ublížil? Věděl, že bude dnes doma sama? Že je Carl v práci? Zařizlo se do ní další ostrí strachu. Co jestli je právě teď tam venku a pozoruje ji ze tmy? Co jestli se opájí její reakcí, kochá se její hrůzou? Alessia věděla, že musí být statečná a podívat se. Že to musí udělat rychle, že je to možná jediná příležitost.

Zhasla hlavní světlo a přitiskla se ke stěně. Snažila se držet z dohledu, když se zvolna sunula k rozbitému oknu a přinutila se vyhlédnout na ulici. Putovala zrakem po vozovce, ale venku panoval naprostý klid: úpravné živé ploty a bohatě zarostlé záhony, které lemovaly upravené pruhy trávníků a vinuly se po obou

stranách všech příjezdových cest s parkujícími auty, se kolébaly v mírném vánku. A cítila se méně opuštěná, když se dívala na všechny okolní domy, a jak po nich přejížděla očima, všímala si, kolik lidí je doma. Jak slabé, teple žluté odstíny světla září za všemi zataženými závěsy a žaluziemi a jak se jasnější světlo blíž vozovky rozlévá z řídky rozestavěných pouličních lamp. Nikde žádný další pohyb, ani zvuk. Ten, kdo hodil cihlu, ji hodil záměrně a pohyboval se rychle, protože věděl, že ho někdo uvidí.

A tak trochu ji napadlo, jestli to nemohly být děti. Že je možná jen paranoidní a hned myslí na nejhorší. Možná nešlo o záměrný útok? Opravdu tomu chtěla věřit. Ale jaká byla pravděpodobnost?

Nech toho, Alessio, jsi prostě neurotická. V duchu se kárala, že dovoluje své mysli hned dělat ukvapené nejhorší závěry. Ačkoliv stihomam byl odjakživa její přirozený instinkt a od té doby, co se narodil Jacob, se to ještě zhoršilo. O hodně zhoršilo. To věděla.

Ano. Patrně to byli jen nějací pubertáči. Nudili se a chtěli se pobavit. Způsobit nějaké škody na úkor druhých. Jen pitomý kanadský žertík nebo sázka, která se zvrtila, nic nebezpečnějšího.

Ale samozřejmě, bez ohledu na to, jak moc se snažila si to namlouvat, jak moc se pokoušela sama sebe přesvědčit, že o nic nešlo, chloupky v týle se jí stejně ježily do pozoru. Vnitřní hlas jí říkal, že venku číhá nebezpečí. Proč tohle? Proč teď? Zrovna dneska. Jaká byla pravděpodobnost?

Chytla se rukama stěny za sebou a dlouze, zhluboka se nadechla. Už se jí svíral jen hrudník, dýchala mělce a sípavě. Nástup panické ataky – něčeho, co se domnívala, že nechala za sebou, daleko ve starém životě. Nesmí tím projít nanovo. *Dýchej!*

Vydala se zpátky přes obývací, a když opatrně našlapovala mezi ostrými střepy skla, vzpomněla si na tu cihlu. Zabalenou v papíru a převázanou provázkem.

Papír. Nemohl by to být vzkaz? Nebo stopa?

Jacob ještě pořád plakal. Jeho nářek byl teď hlasitější, zmatenější. Musí za ním. Obejmout ho a ukonejšit. A potřebuje ho. Vdechovat jeho známou, teplou vůni. Vědět, že je v bezpečí. V dalším návalu paniky si uvědomila, že Jacob klidně mohl být tady, přesně na tomhle místě, kam cihla dopadla. Stejně jako včera večer. Vítězoslavně se hihňat, že dosáhl svého, když si hrál s autíčky a dinosaury poté, co se znovu ubránil spánku a ona mu zase podlehla a nechala ho vzhůru déle, než věděla, že má. Co je na tom špatného dopřát mu ještě pár minut?

Dnes večer to mohlo být katastrofálně špatné. Někdo mu mohl skutečně ublížit. Mohli ho zabít. Musí k němu. Ale nejdřív musí zjistit, kdo za tím stojí.

Alessie se třásla ruce, když sahala po hnědém papíru a rozbalovala to, v čem už správně poznala cihlu. Cítila, jak se v ní hromadí čirá hrůza. Jacobovy vzlyky zněly hystericky. Měla by jít k němu. Jenže se nemohla pohnout. Upírala oči na papír, po němž plula rozmazaná slova.

MÁM TĚ!

V břicho se jí hromadila tuň děsu, když jí docházelo, že se bojí právem. Pak se ozvalo bušení. Hlasité bušení na domovní dveře. Křik. Instinktivně vzkaz zmačkala a strčila do kapsy. Vstala, cihlu v ruce, a vydala se ke dveřím.

3

TEHDY

Slyší, co říkají. Ovšemže to slyší. Jak by mohla neslyšet? Je to jako poslouchat nahrávku zas a znova, pořád dokola. Říkají, že je v šoku. A možná mají pravdu. Možná je v šoku. Protože nic z toho tady nepůsobí reálně.

Sedí tady v policejní cele. Tělíčko se jí divoce otřásá chladem, který nedokáže zahnat ani přikrývka, do níž je zabalená. Jako by jí mrazivý vzduch pronikal hluboko, hluboko do kostí.

Rukama pevně svírá rozdrbanou panenku, která jí ochable leží v klíně, a tiskne ji k sobě, jako by ji jaksi utěšovala. Jako by věřila, že když ji bude objímat dost pevně, mohlo by to zastavit třas, který jí tak dramaticky projíždí tělem. Jediný další zvuk v místnosti vydává úzkostlivé, rytmické klepání špiček jejich nohou o studenou podlahu cely.

Vtom se zarazí, úplně znehybní.

Zvuk vystřídají nepřetržité otázky policisty.

„Můžeš nám říct, proč jsi to udělala?“

„Ale já to neudělala,“ nepřestává odpovídat. A mluví pravdu. Jenže oni jako by ji neslyšeli. Zřejmě jim nemůže vyhovět, protože jí nevěří. Bez ohledu na to,

kolikrát se jim pokusí to sdělit. Snad stokrát? Už to přestala počítat a hlas jí přestal sloužit, jako by se i on vzdal snahy přimět je uvěřit tomu, co říká.

Její zoufalé protesty zůstávají umlčené a přehlušené jejich čím dál silnějším obviňováním.

„Pověz nám, co se doopravdy stalo. Řekni nám pravdu.“

A ona slyší zoufalství za jejich slovy, která jí pronikají do uší a její mozek se snaží pochopit jejich naléhavost.

Nechce *ji* dostat do maléru. Nechce obviňovat *ji*. Ale copak má na vybranou?

„Víme, že jsi to udělala.“

Jistota jejich slov ji uzemní. Už to není otázka, je to konstatování.

„Ale já to neudělala. Já to nebyla. Zeptejte se Sarah, ta vám to poví,“ drmolí tiše, sotva slyšitelně, jak jí hlas selhává pohnutím.

A pak zůstane o samotě. Sama se svými myšlenkami. V hlavě se jí střídají všechny obrazy maminky, když se to dozvěděla. Jak vydala ten hrdelní, syrový zvuk, jaký od ní Emma-Jayne ještě nikdy neslyšela. Pevně zavírá oči, aby tu vzpomínku vypudila z hlavy. A když je znovu otevře, je tu opět policista a vedle něj stojí žena, kterou nezná.

„Tohle je Amanda Millerová. Je sociální pracovnice z Péče o děti. Nechám vás spolu, abyste si promluvily, Emmo-Jayne.“

Přikývne a Amanda se hned usměje. Ale něco se skrývá v tom, jak si nechává viset vlasy přes obličej, jako by se snažila zachovat klid. Nebo zastřít pláč. A Emma-Jayne netuší, jak to ví, avšak je si jistá, že ta žena roní slzy nad ní.

Jakmile zůstanou o samotě, Amanda si sedne na lůž-

ko vedle ní. Blízko. Tak blízko, až se její silný květinový parfém zadrhne Emmě-Jayne v hrdle. A podá Emmě-Jayne ruku. A Emma-Jayne ji přijme, vděčná za trochu tepla. Vděčná za útěchu. Za náhlý pocit, že už není tak úplně opuštěná.

„Chci, abys věděla, že se mnou můžeš mluvit, Emmo-Jayne. O čemkoli. Jsem tu pro tebe. Jenom pro tebe.“

A cosi v tom, jak na ni mluví, když už teď není v cele sama, jak jsou její slova vlídná a plná něčeho, co zní jako soucit, ji málem přiměje jí uvěřit.

„Chceš mluvit o tom, co se stalo?“

Zavrtí hlavou, pořád ještě Amandě úplně nedůvěřuje. Pak mlčky sedí a promýšlí si to, kouše se do rtů zoufalou beznadějí.

Protože až dosud jí nikdo nevěřil. Tak k čemu by bylo mluvení? Stejně jí nebudou naslouchat. Nevěří, že to neudělala.

„Jenom ti chci pomoci, Emmo-Jayne. Řekni mi všechno, co chceš, cokoli,“ mluví tiše Amanda. A Emma-Jayne vidí, jak jí oči znovu přetékaají čerskými slzami, než je potlačí.

Stále cítí teplo její ruky. Je konejšivé.

A tohle působí jaksí ještě hůř než to, jak s ní jednali policisté, než jejich rozpačitost a upřené pohledy. Než to, jak o ní mluvili tlumeně a šeptem. Takže si připadala jako jedna z těch žab, co pozorovala ve škole při hodině biologie. Jako by ji strčili pod mikroskop a tam do ní dloubali a št'ouchali, než ji rozpitvají. Amanda nic z toho nedělala, a to ji jaksí znervózňovalo ještě víc.

„Chci vidět Sarah,“ požádá náhle, zkouší štěstí. Jestli jí tahle žena skutečně chce pomoci, pak to může dokázat. Protože ona se musí setkat se Sarah. Po-

třebuje vědět, že je v pořádku. A v duchu se ptá, jestli je Sarah v jiné místnosti, úplně stejné jako tahle? Drží je naschvál každou zvlášť? Aby je poštváli proti sobě, zatímco se tihle lidé pídí po pravdě? Emma-Jayne se v duchu ptá, jestli se Sarah taky bojí. Jestli do Sarah dlabou a šťouchají stejně jako do ní. Určitě ano.

Jenže ona ví, že Sarah se nedá tak snadno zastrašit. Na to je příliš silná a chytrá. Sarah jim přece řekla pravdu, ne? Ale pokud ano, tak proč se jí policie pořád vyptává, jestli to udělala ona? To nedává smysl. A Emma-Jayne cítí, jak se jí v břiše šíří svíravý pocit nejistoty.

Něco není, jak má být.

„Teď se budeme soustředit jen na tebe, Emmo-Jayne.“ Amanda se odmlčí. Jako by chtěla říct ještě něco, něco víc, ale najednou si to rozmyslí. „Jestli mi chceš něco povědět, teď je vhodná chvíle.“ Poposedne k okraji postele, stále drží ruce Emmy-Jayne ve svých teplých dlaních. Oči upírá na rozdrbanou panenku.

Emma-Jayne kývne.

Zoufale potřebuje uvěřit, že jí chce někdo pomoci. Protože nyní si připadá naprosto a úplně opuštěná. A bojí se.

Jenže už má napůl podezření, že se možná celou dobu mýlila a tahle žena jí nemůže pomoci – a co hůř, že vlastně ani nechce.

Chvilku se rozhlíží po cele kolem sebe, vnímá sterilní bílé stěny a uvažuje o tom, co Amandu motivuje, aby předstírala, že je k ní tak milá. Aby přišla na to, proč je tady. Vnímá tvrdé improvizované lůžko a tlustou hnědou škrablavou přikrývku, na níž obě sedí; bílou toaletní mísu v rohu místnosti, kterou tak zoufale potřebuje použít, jenomže se bojí, aby se někdo nedíval. Protože nad ní visí kamera.

A jestli se někdo dívá, nepozoruje je právě teď? Není snad Amandina přívětivost jen hraná, aby ji přiměla mluvit, otevřít se jí?

„Sarah to neudělala, vid', Emmo-Jayne? Udělala jsi to ty. Zabilas ho. Jen chci vědět proč. Potřebuju, abys mi vysvětlila proč. Pak ti můžu pomoci.“

Emmě-Jayne spadne brada, vytřeští oči šokem a usilovně se snaží pochopit, co Amanda říká. S takovou určitostí. S takovou jistotou.

Jako by už byla rozhodnutá.

Jako by už dostala odpověď.

„Ne, já to neudělala,“ vysloví, ale její slova už neznějí tak přesvědčivě, když zavře oči a snaží se tam vrátit. Snaží se vzpomenout.

Proč všichni působí tak jistě, tak přesvědčivě?

Ona ho přece nezabila. Nebo ano?

Pevně zavře oči a uvidí sebe a Sarah stát nad trato-lištěm tmavě rudé krve. Jak obě zírají na neživé tělo, ležící jim u nohou.

Ona pláče, Sarah se však ušklíbá.

„Sarah?“ začne pronášet slabě a přitom znovu otevře oči. Chce vysvětlovat. Jenže Amanda zvolna vrtí hlavou.

Roste v ní pocit, že je tu ještě něco, co jí Amanda zamlčuje. Něco, co neříká.

A pak Emma-Jayne pochopí, co se ve skutečnosti děje.

„Ona vám řekla, že jsem to udělala já, vid'íte? Sarah z toho viní mě?“ A nechce, aby to byla pravda. Nemůže to být pravda. To by jí Sarah neudělala. Jenže udělala. A čte to z Amandiny tváře. Oni jí věří. Věří Sarah.

„Proč by to říkala? Proč by lhala? Já chci mámu!“ hlesne slabě a přitom si vybavuje, jak matka předtím

křičela. Jak se při té zprávě zhroutila. Jak se složila na podlahu přímo před ní.

„Vím, že chceš,“ prohlásí Amanda prostě a přitom kývá hlavou.

A Emma-Jayne vidí, že ani tohle jí Amanda nemůže poskytnout. Ne teď. Možná nikdy. Místo toho ucítí, jak jí pevněji stiskne ruku. Drží její dlaně ve svých, hřejivých, a Emma-Jayne se na pár vteřin uklidní.

A sedí tam oblečená v šatech, které jí nepatří. Vlasy dosud promáčené deštěm. Tělo roztrásené chladem a šokem nočních událostí. Má co dělat, aby se nezhroutila do Amandiny náruče a nerozvzlykala se. Aby se od ní nenechala objímat.

Aby neprosila, ať zažene celou tuhle děsivou noční můru.

Jediné, co chce, je stisknout tlačítko přetáčení. Vrátit se v čase. Než se tohle všechno událo. Bez ohledu na to, jak to bylo zlé. Protože právě nyní všechno působí ještě o moc hůř. A pár minut nedokáže myslet na nic jiného.

„Nemůžu ti pomoci, jestli mi nepovíš pravdu, Emma-Jayne. Jenom chci, abys mi vylíčila, co se doopravdy stalo. Můžeš mi věřit.“

Emma-Jayne odtáhne ruku. Kouzlo okamžitě pomine. Důvěra? Ne. Už ne. Sarah taky věřila, ne snad? A vida, jak to dopadlo.